

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.102/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a képviselő1 (meghatalmazott hozzátartozó címe) meghatalmazott hozzátartozó által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a dr. Vidra Gábor ügyvéd (alperesi jogi képviselő címe) által képviselt **helység2i Polgármesteri Hivatal** (2211 helység2, alperesi cím) alperes ellen közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 27.M.70.636/2020/28. számú ítéletével szemben az alperes által 29. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 93.900 (kilencvenháromezer kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. február 23. napján hozott 27.M.70.636/2020/28. számú ítéletével a felperes közszolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 1.140.000 forint átalány-kártérítés, továbbá 33.333 forint cafetéria különbözet megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1999. november 1-jétől közalkalmazotti jogviszonyban gazdasági ügyintéző volt a helység4i 1.

számú Általános Iskolában. 2005. március 15-én áthelyezéssel került helység2 Község Önkormányzata Polgármesteri Hivatalához, amellyel közszolgálati jogviszonyt létesített pénzügyi főelőadó munkakörre.

[3] helység3 Község Önkormányzata képviselő-testülete és helység2 Község Önkormányzatának képviselő-testülete 2013. március 1-jétől létrehozta a helység3i Közös Önkormányzati Hivatalt (a továbbiakban: Közös Hivatal), melynek a köztisztviselői létszámát 11 főben határozták meg. A létesítő okirat szerint a Közös Hivatal jogelődje helység3 Község Polgármesteri Hivatala, illetve helység2 Község Polgármesteri Hivatala.

[4] A Közös Hivatal jegyzője 2013. május 7-én arról értesítette a felperest, figyelemmel a Magyarország Helyi Önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 146/C. § (3) bekezdésére, hogy nem kívánja a továbbiakban foglalkoztatni, ezért a jogviszonya megszüntetése iránt fog intézkedni. Ezt követően a munkáltatói jogkör gyakorlója a 2013. május 8-án kibocsátott „Közszolgálati jogviszony megszűnése, megszüntetése” elnevezésű okiratban rendelkezett a felperes felmentéséről 2013. május 8. napjával. Az intézkedés alapján a felperes közszolgálati jogviszonya a felmentési idő végén, 2013. július 8-án szűnt meg, az alperes a felmentési időre mentesítette a munkavégzés alól. A felmentés az előzetes tájékoztatásban foglaltakkal egyezően azt tartalmazta, hogy a Közös Hivatalban irányadó Szervezeti és Működési Szabályzat szerint átszervezés történt, ennek következtében a felperes munkaköre megszűnt, a képesítésének megfelelő munkakört nem tud számára felajánlani a munkáltató.

[5] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által ellátott feladatok szétosztásra kerültek. A 2013. május 8-i munkaköri átadás-átvétel során a felperes a pénztárt név1 adóügyi főelőadónak, a munkakörét pedig, név2-nak adta át. Az alperesi jogelőd 2013. május 8-án név2-t szervezési ügyintéző munkakörbe nevezte ki, aki a felperes több feladatát is átvette.

[6] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy többszörös jogutódlást követően a helység3i Közös Önkormányzati Hivatal jogutóda a Alperes1, azaz jelen per alperese volt. Az elsőfokú bíróság mindezen előzményekre tekintettel vizsgálta a felmentés jogellenességével összefüggő keresetet, az alperes által előterjesztett beszámítási kifogásra is figyelemmel.

[7] Megállapította, hogy jelen per megindítását követően az alperesi jogelőd a közszolgálati jogviszony érvénytelenségének megállapítása és a – jelen jogvitában felperes által vitatott - felmentés érvénytelenségének a megállapítása iránt pert indított. Az ügyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság az Mfv.III.10.032/2020/5. számú ítéletével hatályában fenntartotta a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.612/2019/7. számú jogerős határozatát. A Kúria megállapította, hogy a vezető tisztségviselői jogviszony egyidejű fennállásának bejelentése, illetve tilalma a köztisztviselőt terhelő többletkötelezettség, ami

nem minősül alkalmazási tilalomnak. A felperes kinevezése, tehát nem minősült semmisnek és érvénytelennek amiatt, mert egy gazdasági társaságban vezető tisztségviselő volt az alperessel létesített köztisztviselői jogviszonya ideje alatt. Ebből következően alaptalanul hivatkozott a munkáltató a perben a saját felmentő intézkedése semmisségére, a jogkövetkezmények alóli mentesülés érdekében. Amennyiben ugyanis a felmentés jogszabályba ütközik, abban az esetben nem a semmisség, hanem a jogviszony jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményei alkalmazandók. A Kúria határozatában azt is kifejtette, hogy az érvénytelenül létrejött közszolgálati jogviszony bármilyen módon történő megszüntetése a jogviszony régi Mt. 10. § (1) bekezdése szerinti azonnali hatályú felszámolásának minősül. Az ezzel kapcsolatos igény a felmentéssel összefüggő perben is érvényesíthető. A gazdasági társaságban betöltött vezető tisztségviselői jogviszonyból eredő összeférhetetlenség okán azonban sem a kinevezés, sem a közszolgálati jogviszony nem minősült érvénytelennek.

[8] Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel, a Kttv. 63. § (3) bekezdése, továbbá a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján kifejtette, jelen perben az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az általa kibocsátott felmentés indoka valós és okszerű.

[9] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes jogviszonyát megszüntető munkáltatói intézkedés indokolása kellően világos volt. Megfelelően tartalmazta, hogy az Möt. 146/C. pontja alapján átszervezés miatt került sor a munkakör megszüntetésére és a jogviszony felszámolására. Abból világosan kiderült az is, hogy az alperes nem tudott a képesítésének megfelelő munkakört felajánlani a felperes részére. Nem eredményezett jogellenességet, hogy az SzMSz tartalmát a felperes nem ismerte a felmentés közzéadásakor. Az ezzel kapcsolatos alperesi mulasztás legfeljebb az együttműködési kötelezettség hiányát valósította meg. Az összefoglalóan megjelölt felmentési indok jogszerű volt, amelyet a perben - annak tartalma kiterjesztése nélkül - az alperes konkretizálhatott.

[10] A felmentés indokának valóságát illetően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Közös Hivatal létrehozása átszervezésnek minősült, erre tekintettel a helység²ⁱ és a helység³ⁱ önkormányzati hivatalokban közszolgálati jogviszonyban állók jogviszonyát a Kttv. 63. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogszerűen lehetett megszüntetni. Megállapítható volt a csatolt munkaköri leírások alapján, hogy az alperes a felperes munkakörét átszervezés keretében szüntette meg, a felperes munkaköri feladatait pedig szétosztották több köztisztviselő között. A Közös Hivatal létrehozása és a felperes felmentése között kevesebb mint egy hónap telt el, ami nem minősült visszaélés jellegű, hosszú időnek.

[11] Az állásfelajánlás körében az elsőfokú bíróság a BH2017.29. számú határozatra hivatkozva kifejtette, az alperesnek a jogszabály alapján nem volt állásfelajánlási kötelezettsége a felperes részére. A jogviszony megszüntetésének indokaként írásban mégis ezt közölte, ezért a perben bizonyítania kellett ezen indok valóságát és okszerűségét is. Az elsőfokú bíróság név² szervezési ügyintéző munkakörének érdemi értékelése, továbbá képesítésének, végzettségének a felperesével történő összehasonlítása alapján azt állapította meg, hogy a név² által betöltött szervezési ügyintézői munkakört az alperes felajánlhatta

volna a felperes részére. név2-val ellentétben ugyanis a felperes rendelkezett a munkakör betöltéséhez szükséges képesítéssel. Ebből következően valótlannul tartalmazta a felmentés indokolása, hogy a felperes részére nem volt a képesítésének megfelelő felajánlható munkakör. A felmentés indokolása tehát részben valótlan volt és ez jogellenességet eredményezett.

[12] Megállapította, hogy a jogviszony azonnali hatályú felszámolásával kapcsolatban a Kttv. 63. § (2b) bekezdése a felmentés közlésekor még nem volt hatályban, ezért az jelen perben nem volt alkalmazható. Az elsőfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a Kúria az alperes által kezdeményezett perben nem találta érvénytelennek a felperes kinevezését, illetve az annak alapján létrejött jogviszonyt. A felmentés indokolásában az alperes nem hivatkozott érvénytelenségre, ezért erre, mint új körülményre a perben sem hivatkozhatott már, az írásba foglalt indokolást nem bővíthette. Az alperes a jogviszony fennállása alatt nem szólította fel a felperest az összeférhetetlenség megszüntetésére és ez a nyilatkozat utóbb már nem volt pótolható. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerint a Kttv. 193. § (5) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményeket alkalmazta.

[13] Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a 2-12 havi illetménynek megfelelő átalány kártérítés összegét. A felperes által előterjesztett 12 havi átalány kártérítés iránti követelést eltúlzottnak találta. A felek közötti jogviszony időtartama, az indokolás valótlan volta alapján 10 havi mértéket talált arányosnak, figyelembe véve, hogy az alperes alaptalan pert indított a jogviszony érvénytelenségével kapcsolatban, ami jelentősen hozzájárult jelen per elhúzódásához. Figyelembe vette továbbá, hogy a felperes eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének, mivel a felmentési idejét követően elhelyezkedett. A kártérítés mértékét csökkentő tényezőként vette figyelembe, hogy történt a felek között egyeztetés a felperes további foglalkoztatásáról, továbbá az alperesnek nem volt felróható az a jogszabályváltozás, amely folytán szükségessé vált az átszervezés a hivatali szervezetben.

[14] Az elsőfokú bíróság a cafetéria tekintetében is alaposnak találta a keresetet. A Kttv. 151. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy annak kifizetését kizáró feltételek nem álltak fenn, a felperes ugyanis a felmentési időszakban jogosult volt illetményre. Erre tekintettel a felmentési időszakra az időarányos cafetéria is megillette, az alperes pedig nem bizonyította, hogy azt megfizette a számára.

[15] A beszámítási kifogás tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a 2021. január 29-én tartott tárgyaláson - a 2020. július 27-én előterjesztett - beszámítási kifogását akként módosította, hogy 570.000 forint végkielégítés visszafizetésére kérte kötelezni a felperest. Az elsőfokú bíróság a Kttv. 192. §-ára hivatkozva kifejtette, hogy az igény elévülését hivatalból kellett vizsgálni. Megállapította, hogy az alperes 2013. júliusában fizette meg a felperesnek a beszámítási kifogásban visszakövetelt 5 havi illetménynek megfelelő végkielégítést. A visszakövetelés tehát ekkortól vált esedékessé. A hároméves elévülési időre figyelemmel, az igény 2016. júliusában elévült. Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy a jogviszony érvénytelenségének megállapítása iránti perben a

felperes beszámítási kifogással nem élt, ezért az elévülés nem szakadt meg. A Pp. 155. § (1) bekezdése szerint a tárgyalás felfüggesztése sem befolyásolta az elévüléssel kapcsolatos határidők számítását. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság elévülés okán utasította el a beszámítási kifogást, annak érdemi vizsgálata nélkül. Utalt arra is, amennyiben az alperes érvényesítette a másik perben a beszámítással kapcsolatos igényét, úgy az igény ítélt dolognak minősült.

Az alperes fellebbezése

[16] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a keresetet elutasító érdemi döntés meghozatalát kérte, továbbá a felperes kötelezését 570.000 forint végkielégítés visszafizetésére és az alperesi perköltségek megfizetésére.

[17] Fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a döntése meghozatalakor a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.III.10.032/2020/5. számú ítéletét és figyelmen kívül hagyta az ehhez kapcsolódó bírósági gyakorlatot is (BH2019.6.180, EH2006.1535.). Rámutatott, hogy az alsóbb szintű bíróságok a Kúria jogértelmezésétől csak abban az esetben térhetnek el, ha az eltérést kifejezetten indokolják. A saját jognyilatkozata megtámadására irányuló másik per ugyanarra a közszolgálati jogviszonyra vonatkozott, amelyet jelen per is érintett. Az elsőfokú bíróság jelen fellebbezéssel támadott határozatában ennek ellenére csupán említést tett a Kúria határozatáról, ugyanakkor nem vette figyelembe az ahhoz kapcsolódó bírói gyakorlatot és nem közölte, hogy miért tért el attól, továbbá kizárólag a felperes jogértelmezését fogadta el.

[18] Az alperes annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes a Bt.1 üzletvezetésre és képviselőre jogosult belfogja volt. Vezető tisztségviselői és belfogji jogviszonyáról azonban a kinevezésekor nem adott tájékoztatást az alperesnek, illetve nemleges tájékoztatást adott a közszolgálati nyilvántartási adatlapon. A felperes Kttv. 22. §-ában meghatározott bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, mert nyilvánvaló tudomása ellenére valótlannal tartalommal nyilatkozott. A Kúria is megállapította az ítéletében, hogy fennállt az összeférhetlenségi ok a felperes jogviszonyának teljes időtartama alatt, továbbá a felperes megszegte a Ktv.-ben és a Kttv.-ben meghatározott bejelentési, együttműködési kötelezettséget, amikor a vezető tisztségviselői pozíciója tényét rosszhiszeműen elhallgatta. Mindezek alapján a „felperes jogviszonya jogellenes volt”, ezt a tényt azonban az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe.

[19] Fellebbezésében rámutatott továbbá, hogy a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 21. § (5) bekezdés c) pontja és 22. §-a kógens szabályok. Az abban foglaltakat a köztisztviselőnek be kell tartania. A törvényszék azonban a jogellenes felperesi magatartást egyáltalán nem értékelte és a bírósági gyakorlattal ellentétes döntést hozott.

[20] A felperes jogviszonya „nyilvánvalóan jogellenesen jött létre”, azonban az elsőfokú bíróság ezt a tény sem vette figyelembe. A Kttv. 63. § (2b) pontja 2015-ben került a Kttv.-be, de annak tartalma joggyakorlatként már a korábbi években is irányadó és alkalmazandó volt (EBH2006.1535.). Mindezek alapján a Kúria iránymutatására, továbbá az irányadó bírósági gyakorlat alapján, a felperes jogviszonyának megszüntetése az összeférhetetlenségre tekintettel a jogviszony azonnali hatályú felszámolásának minősült a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban: r.Mt.) 10. § (1) bekezdése szerint, a felperes igazoltan rosszhiszemű magatartása okán. A felperes jogviszonyát megszüntető munkáltatói intézkedés amiatt sem minősülhetett jogellenesnek, mert az egy jogellenes jogviszony felszámolására irányult. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen vizsgálta a felmentés indokának valóságát és okszerűségét. Kizárólag az összeférhetetlenségnek volt jelentősége, amelyet a cégnyilvántartás adatai alátámasztottak. Ez alapján megállapítható volt, hogy a felperes a Ktv.-ben és Kttv.-ben meghatározott bejelentési kötelezettségének nem tett eleget.

[21] A munkakör felajánlásának az összeférhetetlenség miatt nem lehetett jelentősége. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a további foglalkoztatásra csak az összeférhetetlenségi okok megszüntetése esetén lett volna jogszerűen lehetőség. név2 képzettségének sem volt jelentősége jelen perben. Az elsőfokú bíróság éppen arról a lényeges kérdésről nem nyilatkozott, hogy az egyetemen abszolutóriummal rendelkező munkavállaló magasabb végzettségűnek számít a középiskolai végzettségű felpereshez képest.

[22] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a beszámítási kifogással érintett követelés elévülését. A visszatérítési igényét ugyanis a jogviszony érvénytelenségének megállapítása iránti perben már előterjesztette. Jelen eljárásban pedig a 2020. november 26-án kelt beadványában kifejezetten kérte, hogy a másik per anyagát szerezzé be az elsőfokú bíróság és azt tegye jelen per tárgyává. A 2015. január 9-én benyújtott előkészítő iratában egyértelműen előadta, hogy a bíróságnak a végkielégítés „...összegének visszatérítéséről kell rendelkeznie”, mivel érvénytelenség esetén nem járnak a felmentés esetére megállapított járandóságok. Az igényérvényesítés megszakította az elévülést, ezért az elsőfokú bíróság alaptalanul következtetett a beszámítási igény elévülésére. A Kúria a másik perben 2020. május 6-án hozott ítéletet, ennek időpontjáig a 3 éves elévülési idő még nem telt el. A Kúria döntésétől újra kezdődött az elévülés és a beszámítás előterjesztéséig nem telt el három év.

[23] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése azt eredményezi, hogy a Kttv. kógens, összeférhetetlenséget tiltó rendelkezése ellenére egy gazdasági társaság ügyvezetője lehet egyben köztisztviselő is. Mindez azonban ellenkezik a jogalkotó szándékával.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[24] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az alapján helyes jogi következtetések levonásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[25] Rámutatott, hogy jelen per tárgya az alperes által kibocsátott felmentés jogszerűsége volt. Az alperes által kezdeményezett másik perben az összeférhetlenséggel érintett kérdésekben a másodfokú bíróság jogerős ítéletében, továbbá a Kúria a felülvizsgálati eljárásban egyértelműen állást foglalt. Erre tekintettel az összeférhetlenség kérdése, annak következménye jelen perben már nem volt vizsgálható, vitatható és annak a per elbírálása szempontjából jelentősége sem volt.

[26] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy jelen perben az alperesnek kellett bizonyítani a felmentésben foglalt indokok valóságát, okszerűségét vagyis az átszervezés, a munkakör megszűnése és a munkakör felajánlás kérdését. Ezeket az indokokat utóbb az alperes nem bővíthette, azoktól nem térhetett el.

[27] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján helytálló következtetésre jutott a felajánlható munkakörrel kapcsolatos körülményeket illetően. név² nem rendelkezett felsőfokú végzettséggel, mert az abszolutórium nem azonos az egyetemi képzés megszerzésével. Ezt egyébként a perben becsatolt igazolás is egyértelműen tartalmazta. A felperes az új munkakörre irányadó képzettséggel rendelkezett, tehát a munkakör részére felajánlható volt. Emiatt, valótlannak minősült az ezzel ellentétes felmentési indok.

[28] Az alperes fellebbezése alapvetően nem az általa közölt felmentési indokokra vonatkozott, hanem a Kúria ítéletének téves értelmezésén alapján a r.Mt. 10.§-ának alkalmazhatóságára irányult. Az alperes azonban a szövegkörnyezetből egyes megállapításokat kiragadva olyan megállapításokat tulajdonított a Kúriának, ami a határozatból nem következett. A Kúria egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy az összeférhetetlen helyzet ellenére a felperes közszolgálati jogviszonya nem minősült érvénytelennek. Erre tekintettel teljes mértékben alaptalanul hivatkozott az alperes a kúriai határozat, illetve a bírósági gyakorlat mellőzésére. A megjelölt elvi határozatot sem lehetett jelen perre alkalmazni éppen az érvénytelenség hiánya miatt. A Kttv. 63.§ (2) g) pontja a felmentés közlésekor még nem volt hatályban, tehát ezért nem lehetett alkalmazni. A felperessel szemben nem állt fenn foglalkoztatást kizáró ok, mivel törvényi rendelkezés hányában az összeférhetlenség nem minősül annak. Az összeférhetlenséggel kapcsolatos eljárásra is helyesen és a Kúria határozatával összhangban utalt az elsőfokú bíróság, mivel az utóbb nem volt pótolható, az írásbeli felmentési indokoktól nem lehetett eltérni.

[29] A beszámítási kifogást illetően is helytálló következtetésekre jutott az elsőfokú bíróság az elévülés vizsgálata és az ítélt dolog kérdésében is. Az alperes nem bizonyította az

elévülés nyugvását és megszakadását sem. A felek közötti másik per nem marasztalásra, hanem megállapításra irányult, abban teljesítés iránti kereseti kérelem nem lett előterjesztve. Az alperesi beszámítási kifogás érdemben sem volt alapos, mivel a felmentésre tekintettel a felperest megillette a végkielégítés.

[30] Fellebbezési ellenkérelme kiegészítésében a nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény 15.§-ára hivatkozva fejtette ki, hogy név2 esetében nem bizonyított a felsőfokú szakképzettség, az előírt nyelvvizsga hiányában. Az alperes által hivatkozott adatlap tartalma pedig nem támasztotta alá azt az alperesi előadást, hogy rosszhiszeműen járt el a gazdasági társaságban betöltött tisztsége tekintetében.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[31] A fellebbezés nem alapos.

[32] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapos, helytálló értékelésével a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok alkalmazásával helytálló az arra alapított érdemi döntése is.

[33] Az ítéltábla teljes mértékben egyet értett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával a felmentés jogellenességének értékelése és az alperes által kezdeményezett másik perben hozott bírósági határozatok értelmezése körében. Az elsőfokú bíróság nem tért el az ügyben irányadó bírói gyakorlattól és helyesen hivatkozott a Kúria Mfv.III.10.032/2020. számú ítéletére is, annak megfelelő jelentőséget tulajdonítva.

[34] Peradat, hogy a felperes a közszolgálati jogviszony létesítésekor egy gazdasági társaság vezető tisztségviselője volt, amely tényről az alperes – bejelentés hiányában - a felmentés közlése után szerzett tudomást. Ez azonban nem eredményezte a kinevezés érvénytelenségét, továbbá a jogviszony azonnali hatályú felszámolásának lehetőségét sem teremtette meg (EBH2006. 1535).

[35] Ebben a kérdésben a Kúria a fentebb hivatkozott határozatában egyértelműen megállapította, hogy a vezető tisztségviselői pozíció bejelentésének elmaradása a közszolgálati jogviszonyból származó kötelezettség megszegésének minősült és nem eredményezte a kinevezés érvénytelenségét. „[20]... a vezető tisztségviselői jogviszony egyidejű fennállásának tilalma a köztisztviselőt terhelő többletkötelezettségnek minősül, nem pedig alkalmazási tilalomnak, a felperes kinevezése vezetői tisztségviselői jogviszonyának fennállása okán nem semmis, nem érvénytelen. Valamely közszolgálati jogviszonyból származó kötelezettség teljesítésének elmulasztása nem a kinevezés érvénytelenségét vonja

maga után, hanem egyéb, a jogszabályban meghatározott jogkövetkezményekkel jár. Az összeférhetlenségi szabályok megsértésének szankciója sem az érvénytelenség...” Az alperes tehát teljesen tévesen értelmezte a Kúria határozatát, amikor arra hivatkozva azt állította, hogy a felperes „jogviszonya jogellenes volt”, illetve „nyilvánvalóan jogellenesen jött létre”. A fentiekből következően nem az elsőfokú bíróság tért el az irányadó gyakorlattól, hanem az alperes adott téves értelmezést a Kúria határozatában kifejtetteknek. Érvénytelenség, semmisség hiányában nem lehetett a r.Mt. 10.§-át alkalmazni. A Kúria világosan rögzítette ítélete [23] bekezdésében jelen per alperese, mint felperes vonatkozásában, hogy „Alaptalanul hivatkozott a felperes saját felmentő intézkedésének semmisségére a jogkövetkezmények alóli mentesülés érdekében...”

[36] A bejelentési kötelezettség megszegése tehát a fegyelmi felelősség körébe tartozik, de nem eredményez érvénytelenséget, semmisséget. A perbeli esetben az alperes a felmentést nem is erre alapította, hanem átszervezésre, ezért a felperes felelősségének vizsgálatára, az ehhez kapcsolódó jogkövetkezmények alkalmazására jelen jogvitában nem volt lehetőség. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az ehhez kapcsolódó munkáltatói felszólítás utóbb, a jogviszony megszüntetését követően már nem pótolható.

[37] Mindezekre tekintettel jelen munkaügyi jogvitában a felmentés jogszerűségét az alperes által írásban közölt indokok alapján kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás adataival egybevágó, megalapozott következtetésekre jutott a munkakör felajánlás kérdésében. A név2 egyetemi záróvizsgáiról kiállított 2021. július 9-i keltezésű igazolás egyértelműen tartalmazta, hogy a záróvizsgák letételére vonatkozó okiratot nem lehetett elsőfokú végzettséget igazoló oklevélnek tekinteni, az szakképzettséget nem igazolt. Ebből pedig az következett, hogy név2 egyetemi képesítéshez kötött végzettség nélkül töltötte be azt a munkakört, amely ellátásához a felperes – alperes által sem vitatottan - rendelkezett a szükséges képzettséggel.

[38] Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az összeférhetlenség miatt nem lehetett másik munkakört felajánlani a felperes számára. Az összeférhetetlen helyzet ugyanis nem ipso iure szünteti meg a jogviszonyt, azt meg kell előznie a munkáltató által lefolytatott kógens eljárásrend szerinti összeférhetlenségi eljárásnak (Kttv. 86.§). Ennek során a munkáltatói jogkört gyakorló írásban szólítja fel az érintettet az összeférhetlenség megszüntetésére és csak ennek elmaradása esetén szűnik meg a jogviszony. A felperes ilyen tartalmú felszólítást nem vitatottan nem kapott az alperestől, ezért közszolgálati jogviszonya – az összeférhetlenség ellenére - érvényesen fennállt, következésképp az új munkakör felajánlásának nem volt jogszabályi akadálya. Az összeférhetlenség megszüntetésére irányuló, jogszabályban előírt eljárás, felszólítás hiányában alaptalanul hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság döntése a jogalkotó szándékával ellentétesen teszi lehetővé a gazdasági társaság vezető tisztségviselője részére közszolgálati jogviszony létrehozását, illetve fenntartását.

[39] A végkielégítéssel kapcsolatos beszámításról is helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a Kttv. 192.§ (3) és (4) bekezdése alapján, az igény elévülésére, másrészt az

ítélt dologgal kapcsolatos körülményekre kiterjedően. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperes felmentéssel szüntette meg a felperes közszolgálati jogiszonyát, amely alapján a felperest megillette a Kttv. 69.§-ában meghatározott mértékű végkielégítés. Az alperes r.Mt.10.§-ára alapított téves jogi álláspontja okán alaptalanul állította, hogy ez a juttatás a felperest nem illette meg, tehát a beszámítási kifogása érdemben sem volt alapos.

[40] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[41] A fellebbezési eljárásban pernyertes felperes nem igényelt perköltséget, ezért e tárgyban a másodfokú bíróság mellőzte a határozathozatalt a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján.

[42] Az alperest személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdésének c) pontja és a perben alkalmazandó a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.-14.§-a alapján a fellebbezési eljárás illetékét az állam viseli.

Budapest, 2021. június 22.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró